

จากนิทาน..>>สู่งานวิจัย

นำเสนอเมื่อ : 24 พ.ค. 2552

จากนิทาน..>>สู่งานวิจัย

มีงานวิจัยมากมายที่เขียนถึง**ประโยชน์ของนิทาน**

นิทานช่วยปลูกฝังคุณธรรมให้กับตัวเด็กและยังเป็นกระบวนการสำคัญในการพัฒนาเด็ก ช่วยส่งเสริมจินตนาการให้เกิดขึ้นกับผู้ที่จะเป็นครูสามารถที่จะสอดแทรกคุณธรรมไปกับนิทาน เพื่อส่งไปถึงเด็ก เมื่อพวกเขาเติบโตขึ้น จะได้เป็นคนดีของประเทศชาติและเหนือสิ่งอื่นใด ก็คือ การที่เขาได้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขถึงแม้ว่าเนื้อหาจะยาวไปสักหน่อย แต่ก็อยากให้ทุกคนได้อ่าน เพื่อที่จะได้นำไปปรับใช้กับชีวิตของตัวเอง และเมื่อยามท้อแท้ นิทานเหล่านี้ก็สร้างกำลังใจและแรงคิดให้กับเรามากมาย และเมื่อวันหนึ่งที่ได้ก้าวไปเป็นครูแล้ว ก็อย่าลืมเล่นนิทานเหล่านี้ให้กับ นักเรียนของคุณฟัง

น้ำกับทิลู

นานมาแล้วมีชายคนหนึ่งชื่อว่า ทิลู เขาเป็นคนที่มั่นใจว่าตัวเองดีไม่ต่างจากชื่อ เพราะเมื่อใดลองเชื่อมั่นในสิ่งใดแล้ว ทิลูคนนี้ก็ยึดมั่นถือมั่นในสิ่งนั้นไม่เปลี่ยน และจะไม่ยอมรับฟังข้อคิดเห็นที่ผิดไปจากความเชื่อเดิมโดยเด็ดขาด แม้ว่านี่จะแสดงให้เห็นถึงความเป็นคนเอาจริงเอาจังและเคร่งครัดกับชีวิต แต่บางครั้งเขาก็ดีใจที่มันมากเกินไปจนขาดเหตุผล และทำให้สูญเสียสิ่งดีๆ ในชีวิตไปมากมาย โดยที่เขาเองก็ไม่เคยรู้มาก่อน

เนื่องจากทิลูไม่ใช่คนร่ำรวย ดังนั้นเขาจึงต้องทำงานหนักเพื่อหาเงินมาใช้จ่าย จนกระทั่งมีฐานะขึ้นมาในระดับหนึ่งแล้ว ทิลูจึงคิดที่จะหยุดพักตัวเองจากการงาน แล้วเดินทางไปเรื่อยๆ เพื่อเที่ยวชมโลกกว้างเมื่อตัดสินใจได้ดังนั้น ทิลูจึงจัดการฝากบ้านไว้กับญาติพี่น้อง แล้วเก็บสัมภาระออกเดินทางทันที

ทิวเดินทางไปยังที่ต่างๆ ชมนั้นแล้ว และพูดคุยกับผู้คนที่อยู่ในที่เหล่านั้นมากมาย การท่องเที่ยวของทิวจะทำให้เขามีความรู้ดี ๆ หรือเกิดทัศนคติใหม่ๆ ขึ้นมาบ้าง แต่เมื่อไรก็ตามที่มีคนกล่าวคำซึ่งผิดไปจากความรู้หรือความเชื่อมั่นเดิมของเขา ทิวก็จะรีบกล่าวแก่คนๆ นั้นทันทีว่า

"นั่นไม่ถูกเลยนะ ที่จริงแล้วมันต้องเป็นดังที่ข้ารู้มาต่างหาก"

สิ่งนี้เองทำให้การเดินทางไปทั่วโลกของเขาแทบจะไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อันใดขึ้นในชีวิตของเขาเลย

จนกระทั่งวันหนึ่งทิวได้พลัดหลงเข้าไปในดินแดนแห่งทะเลทรายอันแสนแห้งแล้ง และไร้ผู้คนสัญจร เขาหลงทางอยู่ในดินแดนแห่งนี้สามวันสามคืน จนกระทั่งอาหารและน้ำดื่มร่อยหรอและหมดลงในที่สุด ทิวจึงเดินต่อไปไม่ไหว เขาลมลงนอนบนพื้นทรายอย่างคนสิ้นเรี่ยวแรง

แต่ทิวยังไม่อยากตายตอนนี้ ดังนั้นแม้ร่างกายจะอ่อนระโหยโรยแรงขนาดไหน แต่เขาก็รวบรวมพลังใจของตนเผากล่าวคำภาวนาขอความเมตตาจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ให้ช่วยเหลือเขาด้วย

"ข้าแต่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย โปรดเมตตาข้า ผู้ซึ่งไม่เคยเบียดเบียนใคร

ขอทรงประทานน้ำมาให้ข้าได้รักษาชีวิตของตนเองไว้ แม้เพียงหนึ่งหยดก็ยิ่งดี"

แล้วในตอนนั้นเอง ทิวก็เห็นชายแปลกหน้าชาวเยอรมันคนหนึ่งเดินตรงมาหาเขา ทิวดีใจสุดจะกล่าวแล้วรีบพูดขึ้นทันทีว่า"โอ...ท่านผู้เป็นความหวังของข้า โปรดแบ่งน้ำของท่านให้ชาติผมด้วยเถิด"

ชายคนนั้นยื่นถุงหนังสีน้ำตาลในมือของให้แก่ทิว แล้วกล่าวว่า"นี่คือ วาสซาร์ จงดื่มเสียสิ"แต่ทิวไม่อยากจะดื่มวาสซาร์ เขาอยากได้น้ำ ดังนั้นเขาจึงปฏิเสธที่จะรับถุงหนังสีน้ำตาลจากชายแปลกหน้าคนนั้น ชายคนนั้นจึงเดินจากไปทิวภาวนาต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์อีกครั้ง คราวนี้มีชายชาวจีนคนหนึ่งเดินถือถุงหนังสีแดงเขามายื่นให้แก่ทิว

"นี่คือ น้ำ ไช้หรือไม่" ทิวถามชายชาวจีน

"นี่คือ ชื่อจ้วย จงดื่มเสียสิ" ชายชาวจีนตอบ

ทิวรู้สึกไม่พอใจ ตอนนีเขากะหายน้ำมากเหลือเกินแล้ว แต่ทำไมชายผู้นี้จึงนำชื่อจ้วย มามอบให้แก่เขาเล่า

ทิวจึงปฏิเสธถุงหนังสีแดงของชายชาวจีน ชายชาวจีนจึงเดินจากไปทิวเริ่มภาวนาถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์อีกครั้งและมีผู้หญิงชาวอินเดียคนหนึ่งมาปรากฏกายตรงหน้าของเขาในแทบจะทันที "เธอผู้มีใจเมตตา ขอน้ำให้ชาติผมหน่อยเถิด"

ทิวพิมพ์คำอ้อนวอนออกจากริมฝีปากที่แห้งผากที่แห้งผาก"นี่ คือ ปานี จงดื่มเสียสิ" หญิงชาวอินเดียกล่าว

พร้อมกับยื่นถุงหนังสือเขียวให้กับทิลู แต่นั่นทำให้ทิลูโกรธมาก เขารวบรวมเรี่ยวแรงทั้งหมดที่มี ยกแขนบิดถุงหนังสือเขียวให้พบนหนา แล้วพูดอย่างโกรธเคืองว่า"ทำไมเอาของๆ เจ้า ข้าจะตายเพราะขาดน้ำอยู่แล้ว ขาดต้องการน้ำเท่านั้น!"

หญิงอินเดียเมื่อได้ฟังดังนั้นก็เดินจากไปอีกคน ทิลูเฝ้าอ่อนวอนขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์อีกครั้ง แต่คราวนี้ไม่มีใครทำอะไรมายื่นให้เขาอีกแล้วจิตของทิลูกำลังหลุดลอยออกจากร่างที่ไกลแตกดับ แล้วในตอนนั้นเอง เสียงๆ หนึ่งก็ดังแว่วๆ ให้ได้ยินว่า

"ทิลูคุณถือดีโอ๊ย เราช่วยเจ้าแล้ว แต่เจ้ากลับไม่เคยให้โอกาสตนเองเลย หากเจ้าเปิดใจให้กว้าง และยอมรับในข้อดีของสิ่งที่ไม่คุณเคยเสียบ้าง เจ้าก็คงรู้ว่าสิ่งที่อยู่ในถุงหนังสือทั้งสามนั้น ต่างก็เป็นน้ำดีมีบริสุทธิ์ทั้งสิ้น"

เมื่อสิ้นเสียงแว่วนั้น ทิลูคนถือดีก็สิ้นลมหายใจทันทีเธอทั้งหลาย...เรื่องราวของทิลูนั้น สอนให้เราเปิดตาตนเองให้กว้าง แลวมองสิ่งต่างๆ รอบตัวด้วยสายตาและหัวใจที่ไรอคติ หากเธอปิดกั้นหัวใจและสายตาของเธอไว้ เธอก็อาจพลาดสิ่งดีๆ ในชีวิตไปอย่างน่าเสียดาย ซึ่งบางครั้งสิ่งดีๆ เหล่านั้นก็อาจจะไม่หวนกลับมาหาเธออีกแล้ว

หรืออีกนัยหนึ่ง นิทานเรื่องนี้กำลังบอกเธอทุกคนซึ่งนับถือศาสนาต่างกัน แต่กำลังยืนอยู่บนโลกใบเดียวกัน

จงอย่าลืมนะว่า ศาสนาทุกศาสนานั้นถือกำเนิดขึ้นด้วยความปรารถนาที่จะให้มีคนดีๆ อยู่ร่วมกันเป็นจำนวนมาก

แม้คำสอนบางประการจะแตกต่างกัน แม้เสียงสวดมนต์จะเป็นคนละเสียง และธรรมเนียมปฏิบัติก็ไม่มีอะไรที่เหมือนกันเลย แต่เธอทุกคนล้วนได้รับการปลุกฝังให้เติบโตเป็นคนดีเหมือนกัน

ดังนั้นขอให้เธอเปิดใจตัวเองให้กว้าง และเคารพในคำสอนของศาสนาอื่นๆ แม้เธอจะไม่ได้เป็นศาสนิกชนของศาสนานั้น

เธออาจจะนำคำสอนของเขา มาประยุกต์ใช้กับตัวเองบ้าง ถ้าพบว่ามันเข้ากับกรดำเนินชีวิตของเธอ ไม่เห็นจะแปลกตรงไหน หากเธอจะนำคำสอนเหล่านั้นมาปฏิบัติ ในเมื่อทุกศาสนาล้วนหมายมั่นที่จะพิชิตยอดเขาเดียวกัน นั่นคือ

"ยอดเขาแห่งความดี ความรัก และความเมตตา"

ขอบพระคุณที่มา หนังสือนิทานสีขาว

โดย ดร. อัจจง ชุมสาย ณ อยุธยา

